

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည်နုခေတ်

နဂုံးသား၏ စီရင်ချက်ကို
ချစ်တတ်သူတို့ နာခံစေ

အခန်း (၁)

"အစည်းအဝေး စတော့မယ် မမမြတ်"

အတွင်းရေးမှူးမလေး အိသိင်္ဂီရဲ့ စကားကြောင့် သူမ လက်ထဲမှ ဖိုင်ကို ဖျတ်ခနဲပိတ်ရင်း ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။ ။

ဖေဖေမရှိတော့ကတည်းက ကိုယ်တိုင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသော ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေက ခုတော့ သူမအတွက် အားလုံး နေသားတကျ။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်တုန်းကတော့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ဒါရိုက်တာရာထူးကို ဆက်ခံဖို့ အလွန်ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည့် မြတ်ပန်းမဇူဟာ ရှယ်ယာရှင်တော်တော်များများ ရဲ့ မျက်စောင်းဒဏ်ကိုလည်း အလူးအလဲ ခံခဲ့ရသည်။ ။

အသက်နှစ်ဆယ်စွန်းရုံ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လက်ထဲကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး ဝကွက် အပ်လိုက်ဖို့ ဆိုတာ သာမန်အတွေးနဲ့ ပဲ တွေးတွေး၊ စနစ်တကျ ဖော်မြူလာတွေနဲ့ ပဲ တွက်ထုတ်ထုတ် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သည့်အရာ။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ယုံကြည်ခြင်း မခံရသည့် မြတ်ပန်းမဇူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ အလွန်ယုံကြည်မှုရှိသည့် မိန်းကလေးပင်ဖြစ်လေသည်။ ။ နိုင်ငံခြားမှာ လေးနှစ်တိုင်တိုင် ကျောင်းတက်ခဲ့ပြီး ယူလာသည့်ဘွဲ့က စာရင်းကိုင်။

နှင်းမုန်တိုင်း ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းစုကြီး တစ်ခုလုံးကို ဦးဆောင်ဖို့ အတွက် သေးကွေးလွန်းသော ပညာအရည်အချင်းရှိသည့် မြတ်ပန်းမဉ္ဇူဟာ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးကောင်းမြတ်ထွန်း၏ အရှိန်အဝါ တစ်ခုတည်းနှင့် ဥက္ကဋ္ဌကုလားထိုင်မှာ အခန့်သား ဝင်ထိုင် ခံရသည် ဟု အတင်းပြောသူတွေက ပြောကြသည်။

အသက်ငယ်ပေမယ့် မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို အဆိပ်ပြင်းသော မြတ်ပန်းမဉ္ဇူမှာ မွေးရာပါဗီဇကိုက ထက်မြက်ခဲ့သည် ဟု အတွင်းသိတချို့က ဆိုကြပြန်၏။

မည်သို့ဆိုစေ အားလုံးရဲ့ စားပွဲထိပ်မှာ အခန့်သား ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမငယ်လေးဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပြည်ပက ရောက်လာပေမယ့် ရှယ်ယာရှင်အားလုံး မသိသည့် နှင်းမုန်တိုင်း Construction Group ရဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သူမရဲ့ First meeting မှာ သုံးသပ်တင်ပြသွားကတည်းက အားလုံးဖြိုသွားရတာ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ သူမ လေ့လာထားသည့် ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတွေအကြောင်းကို ဆက်စပ်ပြီး ဝေဖန်ရေးလုပ်ငန်းလိုက်ခြင်းနှင့် ရှယ်ယာရှင်တွေရဲ့ သဘောထား အကြံပြုချက်တွေကို အစ်အောက်နှိုက်ထုတ်ပြီး သူမကိုယ်ပိုင်အားဘော်နည်းနည်းသာ အသုံးပြုခဲ့သည် ဖြစ်၏။

လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမကို တော်သည် ဟု ဝေဖန်သည်ဖြစ်စေ ပင်ကိုဉာဏ်ရည်နှင့် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းမှု၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရာမှာ လူငယ်ပီပီ သွက်လက်မြန်ဆန်မှုတို့ က သူမကို မည်သူမျှ မကန့်ကွက်နိုင်အောင် ဒါရိုက်တာ ရာထူးရစေခဲ့တာဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေတော့ သူမဘဝကိုယ်သူမ မကျေမနပ် မုန်းတီးမိသည်။ ။ အသက်အရွယ်နှင့်မတန် ဟိတ်ဟန်တွေ ထုတ်ပြီး ရာထူးမြင့်မြင့် လုပ်

ငန်းကြီးကြီးကို ပခုံးပြောင်းယူလိုက်ရသည့် မြတ်ပန်းမဇ္ဈဟာ တကယ်တော့ မိဘရင်ခွင်မှာ နွဲ့ဆိုးပြီး ပူပင်ကြောင့်ကြမဲ့ ပျော်ရွှင်နေရမည့် သူဌေးသမီးလေးသာ ဖြစ်သင့်သည် လေ။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာကိုက ဒီလိုဖြစ်ခွင့် မရခဲ့။

သူမ ငါးနှစ်သမီးမှာ မိခင်ဆုံးပြီးကတည်းက အဘိုးအဘွားတွေရှိသည့် နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ သွားရောက်ကြီးပြင်ရပြီး ဖခင်ဆုံးမှ ပြန်လာခဲ့ခြင်းပင်။ ဒါဟာ သူမအပေါ် ဖေဖေ ယုံကြည်အားကိုးတာတွေ အလွဲသုံးစား မဖြစ်စေလိုခြင်းအပြင် သူတစ်ပါးအပေါ် လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်လိုခြင်းဟူသော ပင်ကိုဗီဇလေးကြောင့်လည်း ဖြစ်သည် ။

ခုတော့ သူမ ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ကျရာ ဇာတ်ရုပ်မှာ ပီပြင်အောင် သရုပ်ဆောင်ရမှာ ဘဝပေးတာဝန်။

သူမ ကိုယ့်အတွေးကိုယ် သဘောတကျ ပြုံးလိုက်ရင် meeting room ထဲသို့ လှမ်းဝင်းလာခဲ့သည် ။

တိတ်ဆိတ်အေးစက်နေသော အခန်းကျယ်ကြီးထဲက စာရွက်လှန်လှောသံ၊ စကားသံတွေ ရုတ်ခနဲ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး တဒေါက်ဒေါက် မြည်စေသော သူမရဲ့ ဒေါက်ချွန် ကြိုးသိုင်းဖိနပ်စီးထားသည့် ဆင်စွယ်ရောင် ခြေထောက်ဆီသို့ အားလုံး လည်ပြန်ကြည့်လာကြတော့။

Meeting Room တစ်ခုလုံးမှာ ရှိနေသည့် ရှယ်ယာရှင်တွေက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သပ်ရပ်ခန့်ညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသားများ ဖြစ်သည် ။ အနည်းဆုံး အသက်လေးဆယ်မှ ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အရွယ်တွေ ဖြစ်၏။

အထက်အောက် အဖြူရောင်ဆင်တူ ဝတ်ထားသော မြတ်ပန်းမဇ္ဈဟာ စာပွဲရှည်ကြီးရဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိသည့် အနက်ရောင် တောက်ပအိစက်

နေသည့် လည်သာဆိုဖာ ခုံမြင့်မြင့်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် နှင့် ရင်ထဲတွင် စီးပွားရေးလောက၏ နတ်သမီးတစ်ပါးလို ထင်ရှားလာသော မိမိ၏ ဂုဏ်ဒြပ်ကို တဆိတ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားမိသည်။ ။

သူမ၏ ညာဘက်အနီးဆုံးမှာ ထိုင်နေသော ဦးမျိုးညွန့်သိန်းက သူ့ရဲ့ ထိပ်ပြောင်ပြောင်ပေါ်မှာ ဖိကပ်နေသည့် ဆံပင်ကျိုးတိုးကျဲတဲလေးကို တစ်ချက် သပ်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး လှမ်းကြည့်သည်။ ။

သူမနောက်မှာ ခပ်ရိုရိုရပ်နေသည့် အိသီဂီက ဖိုင်တွဲအနက်လေးကို သူမရှေ့ဖွင့်လျက်သား ချပေးပြီး နောက်ဆုတ်သွား၏။

"ဒီနေ့ meeting မှာ အဓိက ဆွေးနွေးဖို့ အချက်နှစ်ချက်ရှိပါတယ်။ ပထမတစ်ချက်က အားလုံးသိပြီးသား ဖြစ်မှာ ပါ။ under construction တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စအဝဝဖြစ်ပြီး ဒုတိယတစ်ချက်က နောက်တိုးချဲ့မယ့် ကွန်ဒိုမီနီယမ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသစ်ခေါ်ယူလိုက်တဲ့ ရှယ်ယာရှင်ကို အားလုံးသဘောတူ အတည်ပြုပြီး ဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်မကိုယ်တိုင် သဘောတူကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးမယ့်ကိစ္စပဲ ဖြစ်ပါတယ်။"

အဖြတ်အတောက် အဆွဲအငင် တိတိကျကျနဲ့ ပီသကြည်ချိုသော သူမရဲ့ စကားသံကို အားလုံး စိတ်ဝင်တစား အာရုံစိုက်နေကြသည်။ ။

"အခု နှင်းမုန်တိုင်းရဲ့ ရှယ်ယာရှင်အသစ်နဲ့ အားလုံးကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ကုမ္ပဏီအဖွဲ့ဝင် ဦးမျိုးညွန့်သိန်းက တာဝန်ယူထားပါတယ်။"

စကားအဆုံး မြတ်ပန်းမဇူရဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက တင်းခနဲ စေ့ပိတ်သွားပြီး ဦးမျိုးညွန့်သိန်းထံသို့ ခေါင်းမလည်သွားဘဲ မျက်လုံးလေး ရွေ့ရုံတစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

ဦးမျိုးညွန့်သိန်းမှာ သူ့ရဲ့ မဟာနဖူးပြောင်ပြောင်ကို လက်ဖဝါးနှင့် ဖိ

ပွတ်ရင်း မည်သို့ထားရမှန်းမသိသည့် မျက်နှာအနေအထားမျိုးနှင့် ဟိုဒီ
ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး မြတ်ပန်းမဉ္ဇူကို အားတုံ့အားနာ လှမ်းကြည့်ကာ...

"ကျွန်တော် တစ်ခုတင်ပြပါရစေ ခင်ဗျာ"

ဟု စကားအစပျိုးလိုက်၏။ သူမ တစ်ချက်ပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလို
က်သည် ။ ရင်ထဲမှာ တော့ ဦးမျိုးညွန့်သိမ်း ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး အူလှို
က်သည်းလှိုက် ထရယ်ပစ်ချင်စိတ်ကို မနည်း မျိုသိပ်နေရ၏။

အကြောင်းမှာ ဦးမျိုးညွန့်သိမ်း ခေါ်ထားသည့် ရှယ်ယာရှင်အသစ်မှ
ယခုအချိန်အထိ meeting room ထဲသို့ ရောက်လာခြင်း မရှိသောကြော
င့် ဖြစ်သည် ။

ဦးမျိုးညွန့်သိမ်းမှာ အခန်းတံခါးဝသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး နက်ခဲ
တိုင်ကို ခပ်လျော့လျော့ ဖြေလိုက်၊ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်နှင့် အလုပ်များ
ဟန် ဆောင်နေလေသည် ။ ထိုအချိန်တွင် အစည်းအဝေး ကျင်းပရာ ဆ
ယ့်တစ်ထပ်မြောက်သို့ ရောက်လာသော lift တံခါးမှာ ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်
သွားပြီး အထဲမှ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံမီးခိုးရောင်ကို သေသပ်ခန့်ညားစွာ
ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် သူ့နောက်မှ bodyguard ဆ
န်ဆန် ခြံရံပါလာသော လူခြောက်ယောက် ထွက်လာသည် ။

အားလုံး အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံပြည့်နှင့် ဖြစ်ပြီး မျက်မှ
န်အနက် တပ်ထားသောကြောင့် meeting room ရှေ့တွင် စောင့်နေ
သော office worker ကောင်လေးနှစ်ယောက်မှာ ရှေ့ဆုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ်၏ အ
ရှိန်အဝါကို ရွံ့သွားကာ...

"meeting စနေပါပြီခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူရောက်လာတယ်လို့
အကြောင်းကြားပေးရမလဲ"

ဟု မရဲတရဲ မေးလေသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းကို တင်းခနဲစေ့လိုက်မိသည်။ လက်မှ နာရီကို ငဲ့ကြည့်တော့ သူ ရောက်လာသည့်အချိန်က ဆယ် နာရီလေးဆယ် ဖြစ်နေပြီ။

အစည်းအဝေးစချိန် ဆယ်နာရီခွဲဆိုတော့ ဆယ်မိနစ်တိတိ နောက်ကျသည်။

"သီဟသိင်္ခါလို့ ပြောလိုက်"

သူ့နာမည်ကို အံ့ဩသွားဟန်နှင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြီး ထိုကောင်လေးက သူ့ခါးမှ စကားပြောစက်လေးကို ထုတ်ကာ အထဲသို့ သတင်းလှမ်းပို့၏။

မြတ်ပန်းမဇူ နောက်တွင် ရပ်နေသော အတွင်းရေးမှူးလေး အိသီဂီ မှာ သတင်းရလျှင်ရချင်းပင် သူမနားသို့ တိုးကပ်ကာ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ရင်း...

"မမမြတ်...သူ အပြင်မှာ ရောက်နေပါပြီ"

ဟု တီးတိုး အသိပေးလေသည်။ သူမ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်၏။ သူမထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည် နှင့် သွက်လက်လျင်မြန်လှသော အိသီဂီ မှာ ငွေရောင် remode လေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး meeting room ပင်မတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

လျှပ်တစ်ပြက် လျှပ်ရှားမှုများကို အားလုံးသတိမထားမိခင်မှာ ပင်သူတို့ စိတ်ဝင်တစား မျှော်လင့်နေသူတစ်ဦးက အခန်းထဲသို့ မနွေးမမြန် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် သေသပ်စမတ်ကျစွာ လျှောက်လှမ်းဝင်လာတော့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အခန်းထဲ ဝင်လာသူမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။

မျက်နှာတစ်ခြမ်းနှင့် နဖူးတစ်ခုလုံး အုပ်ဝဲဖြာကျနေသည့် ဆံပင်ညိုညိုများက လေမသင့်ဘဲ လွင့်ဝဲနေပုံက လမ်းလျှောက်တိုင်း ကြည့်လို့ ကောင်းအောင် တမင်လုပ်ယူထားပုံမျိုး။

ခြောက်ပေနှီးနှီးရှိသည့် အရပ်အမောင်းကတော့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သွားစေသည့်အတွက် ကုမ္ပဏီအဖွဲ့ဝင် ထိပ်ပြောင်ဗိုက်ပူကြီးကြီးတွေထဲမှ လေးစားအားကျသော အကြည့်တွေအားလုံးကို သိမ်းကျုံးရရှိသွားလေတော့သည်။ ။

ဣန္ဒြေကြီးလှပါသည် ဆိုသော သူတို့ ရဲ့ ဘုရင်မလေးပင် တမေ့တမော ငေးယူရသည့် လူငယ်ဟာ နှင်းမုန်တိုင်းသို့ အလှပြရုံသက်သက် ရောက်လာသလားဟု ထင်ရသော အသစ်စက်စက်ရှယ်ယာရှင်တစ်ယောက်။

သူက မြတ်ပန်းမဇ္ဇူနှင့် ဦးမျိုးညွန့်သိန်းတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ရပ်လိုက်ပြီး ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်၏။

"အခုလို နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာရတဲ့ အတွက် ဒါရိုက်တာနှင့်တကွ ကုမ္ပဏီလူကြီးမင်းအားလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က သီဟသိင်္ခါပါ"

ဦးမျိုးညွန့်သိန်းက ခုမှ ပဲ အလုံးကြီး ကျသွားတော့တယ်ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း သူ့ကို နေရာပေးသည်။ ။

"ဒါ ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးမယ့် ရှယ်ယာရှင်အသစ် ဦးသီဟသိင်္ခါပါ။ အခု မိတ်ဆက်သွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် ပြောစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ဗျာ"

သူ့စကားအဆုံး မြတ်ပန်းမဇ္ဇူပင် ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်သွားရ၏။ မလိုတာ

ကိုပင် လိုအပ်ချက်တစ်ခုလို ထပြောသွားသော ဦးမျိုးညွန့်သိန်းကတော့ သူ့စကားသူ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာ။

"ကျွန်တော် အဓိက မိတ်ဆက်ပေးချင်တဲ့ လူကတော့ နှင်းမုန်တိုင်းရဲ့ ဒါရိုက်တာ ဒေါ်မြတ်ပန်မဇ္ဈနဲ့ ပါပဲ"

သူမ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ မတ်သွားရသည် ။ ဆံပင်ရှည်ရှည် အုပ်အုပ် ဝံတွေ ဆတ်ခနဲ ပင့်တင်ပြီး သူမဘက် လှည့်ကြည့်လာသော သီဟသိင်္ခါ ၏ မျက်လုံးများကြောင့် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ဘော့ပင်ကလေးပင် လွတ်ကျမတတ် ဖြစ်သွားမိ၏။

သူ...သီဟသိင်္ခါဆိုတာ...။

ဘယ်လိုမှ လွဲမှာ နိုင်စရာမရှိသည့် ဒီမျက်နှာက ခန့်ညားသပ်ရပ်သည့် အပြင်အဆင်တွေ ပြောင်းသွားတာကလွဲပြီး အားလုံးထပ်တူ။

ဒါပေမဲ့ သီဟသိင်္ခါဆိုသည့် နာမည်ကတော့ တစ်ကြိမ်မှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖူးခြင်း မရှိသော အစိမ်းသက်သက် အမည်နာမတစ်ခု ဖြစ်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...သူမ မမှားနိုင်ပါ။ နာမည်ဆိုတာ စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်ခွင့်ရှိနေတာ ဒီပဲဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကနေ သီဟသိင်္ခါ ဖြစ်သွားခွင့်ရှိတာပဲ။ မမှတ်မသုန် စိုက်ကြည့်လာသည့်မျက်လုံးတွေဆီ စူးခနဲတစ်ချက် ပြန်ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူတစ်ပါးအပေါ် နွေးထွေးစွာ ဩဇာသက်ရောက်လိုသော အရိပ်အငွေ့များက ထိုယောက်ျား၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ခပ်ပါးပါး ယှက်သန်းနေပြီး နီရဲနေသည့် ခပ်ထူထူ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်နေလေသည် ။

သူမ နှုတ်ခမ်းကို တင်းခနဲ စေ့ပြီး မျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်မိ၏။

ဘာလုပ်မလဲ...မြတ်ပန်းမခွေ။

သူ့ကို နှင်းမုန်တိုင်းရဲ့ ရှယ်ယာရှင်အဖြစ် လက်ခံလိုက်တော့မှာ လား

။

သီဟသင်္ခါဟာ မြတ်ပန်းမခွေရဲ့ colleague တစ်ယောက်ဖြစ်လာသင့်ရဲ့ လား။

အချိန်အတော်ကြာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စူးစိုက်ပြိုင်ကြည့်နေသော သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်ကြသည် ။ သီဟသင်္ခါကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော မိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းအဓိပ္ပာယ်တွေကို နားလည်လာသလိုရှိကာ မျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်မိ၏။

"အဟမ်း"

ဦးမျိုးညွန့်သိန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော ဦးကျော်ထိုက်ထံမှ ချောင်းဟန့်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည် ။

သူမ သီဟသင်္ခါထံမှ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်ရင်း နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည် ။ ဆယ်ယောက်ကျော်သော ရှယ်ယာရှင်တွေရဲ့ မျက်လုံးတွေက သူမထံသို့ စိတ်ဝင်တစား ရောက်ရှိလာသည် ။

သူမက ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေတဲ့ အသက်ရှူသံကို ထိန်းရင်း အားလုံးကို တစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်၏။

"အားလုံးကို ကျွန်မ တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ"

သူမစကားကြောင့် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။ သူမ နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်လိုက်၊ ခပ်တိုးတိုး စုတ်သပ်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေပြီးမှ ...

"ကျွန်မရဲ့ Personal case တစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီနေ့ အစည်းအဝေး ကို Cancal လုပ်ချင်ပါတယ်။ သုံးရက်အတွင်း Date အသစ်ပေးနိုင်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ်။ ဒါပါပဲ"

စကားဆုံးသည် နှင့် သူမ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်၏။

"ခဏလေး ဒေါ်မြတ်ပန်းမဇွဲ။ နှင်းမုန်တိုင်းကို ဒီနေ့မှ စရောက်တဲ့ ဧည့်သည် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုတောင်းဆိုချင်ပါတယ်"

အို...ဘုရားရေ။ ဘယ်လောက် ရဲတင်းပွင့်လင်းတဲ့ ယောက်ျားပါလိမ့် ။ သူမ နေရာမှာ တင် ပေစောင်းစောင်းရပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်က စားပွဲ ပေါ် လှမ်းထောက်ထားလိုက်မိ၏။

"ရုတ်တရက်ကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ ဒေါ်မြတ်ပန်းမဇွဲရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က တခြားလူတွေအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသလို ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ကြီးမားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အကျိုးတူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုအတွက် သေချာမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုလောက် ဒေါ်မြတ်ပန်းမဇွဲဆီက မျှော်လင့်ပါတယ်"

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး မျက်လုံးတွေ ပြူးကုန်ကြသည် ။ မြတ်ပန်းမဇွဲရဲ့ ခက်ထန်သောစိတ်ဓာတ်ကို သိပြီးသားဖြစ်သည့် အဘိုးကြီးတွေက သိပြီးသားဖြစ်သည့် အဘိုးကြီးတွေက သီဟသိင်္ခီထံသို့ အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်ကြ၏။

သူ့စကားအတွက် သူမကိုယ်တိုင်ပင် ဇေဝဇဝါ အံ့ဩသွားရလေတော့သည် ။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဆောက်လုပ်ဆဲ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေက လွဲရင် ရှယ်

ယာကိစ္စက တစ်လက်စတည်း ပြောလို့ ရပါတယ်၊ ဦးသီဟသိင်္ခါရဲ့ ကမ်း
လှမ်းချက်ကို နှင်းမုန်တိုင်းရဲ့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကန့်ကွက်
ပါတယ်၊ so sorry ပါ ဦးသီဟသိင်္ခါရဲ့ ရှင့်ရဲ့ ရယ်ယာကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး
"

စကားအဆုံး ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သော သူမ၏ Sign ကို ငုံ့လင့်
နေသည့် ဖွင့်ပြီးသား ဖိုင်ထဲမှ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် လွင့်ခနဲ ပိတ်ကျ
သွားသည်။ ။

တဒဂ် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ အားလုံး ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တီးတိုးတီး
တိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့၏။

မြတ်ပန်းမဇ္ဈရဲ့ အစဉ်အလာမှာ Personal နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒါ ပထမ
ဆုံ ကမူရှူးထိုးနိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်မှုပင် ဖြစ်၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးမျိုးညွန့်သိန်း"

ဖြူဝင်းနေသည့် သီဟသိင်္ခါမျက်နှာက နီရဲညိုပုပ်နေပြီ။

"ကျုပ်လည်း နားမလည်း နိုင်တော့ဘူး မောင်သီဟ၊ မြတ်ပန်းမဇ္ဈ ဒီ
လို လုပ်သွားလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမထင်ခဲ့ဘူး"

သူ တောက်တစ်ချက် ခေါက်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။ အားလုံးက သူမ ရေ
ဆိုရေ၊ မီးဆိုမီး ဖြစ်ပြီးသားတွေမို့ ဘာမှ အထွန့်မတက်ရဲ၊ မထွန့်ရဲကြ
ချေ။

သူတစ်ယောက်တည်း ခံပြင်းဒေါသတွေနှင့် ရင်ထဲမှာ တလှိုက်လှိုက်
။

ဒီမိန်းမ...ဘာအချိုးလဲဆိုပြီး အကြိတ် တက်ခေါက်လို့ မပြီးနိုင်။

တစ်ခုထူးဆန်းတာက သူ့ကို စမြင်မြင်ချင်း ရုတ်ချည်း ပြောင်းလဲ
အေးစက်သွားသော မျက်လုံးများ ပင် ဖြစ်၏။ ဘာတစ်ခုမှ သူ နားမလ
ည်နိုင်တော့ချေ။ အနှစ်နှစ်အလလက နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့ရသူတစ်ယော
က်ကို တွေ့လိုက်ရပုံနှင့် မကျေမနပ် စိတ်ဆန္ဒတွေကို မချုပ်တည်းနိုင်စွာ
ဆုံးဖြတ်သွားပုံက ကလေးကလားဆန်လွန်းနေသည် ။

သူကလည်း သီဟသိင်္ခါပဲ။ ဘဝမှာ မရနိုင်တာ ဘာမှ မရှိခဲ့။ တွေ့ကြ
သေးတာပေါ့ကွာ...ဟု ကြိမ်းမောင်းရင်း စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်၏။

အခန်း (၂)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့အထိတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုက မပြယ်ချင်သေးပေ။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို မှားသလား မှန်သလား တိတိပပ မခွဲခြားနိုင်ခင်မှာ ပင် တဇ္ဇတ်ထိုး ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်ရသည့်အတွက် တခြားကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးတော့ မသိ။ ရုတ်တရက် အရှိုက်ကို အထိုးခံလိုက်ရသလို နာကျင်ခံပြင်းစွာ ကျန်ခဲ့မည် ထိုယောက်ျား၏ မျက်နှာကို မှန်းကြည့်ရသည် မှာ အလွန်အရသာ ရှိလေသည်။

အိမ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာချင်း စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ မထောင်ဘဲ မှောက်ချထားသော ဓာတ်ပုံလေးကို အလျင်စလို ယူကြည့်မိသည်။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် အလွန်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ နွမ်းလှ ဖျော့တော့သည့်အပြုံးကို တွေ့ရချိန်ခဏ သူမ၏ ရင်သည် ခံစားချက်တစ်မျိုးနှင့် အဆမတန်ဆွတ်ကျင်နာကြည်းသွားရသည်။

"ပန်းခင်းလမ်း"

ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်မပါခဲ့ရှာသော သူမဘဝက ပန်းခင်းလမ်းလို မနူးညံ့ မလှပ။ အစစအရာရာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ဆူးခင်းခယောင်းလမ်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒီကြားထဲ ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်သူက ဆင့်ကြသေးသည်။

သည် လိုတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သူက ဘယ်သူလဲ။ ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်တဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ဆေးသားတွေ ကွက်နေ တဲ့ ဓာတ်ပုံလေးနဲ့ ဝါကြင်ကြင် စာရွက်လေးတချို့ထွက်ကျလာသည်။ ။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကြည်စင်ချောမွေ့စွာ ပြုံးနေသူက သီဟသိင်္ခီပဲ ဖြစ်သ ည် ။

ဒါပေမဲ့ ပန်းခင်းလမ်း ပြောသွားတဲ့ နာမည်ကတော့ ဒီပတဲ့ ။

"ဟား...ဟား...သိပ်ရယ်ရတယ် ခင်းရဲ့ ၊ နင့်ရဲ့ ဒီပကို ဒီနေ့တွေ့၊ ချို့ ချို့တဲ့ တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို ဖိနပ်လုပ်စီးပြီး ဘဝ ရဲ့ တိုးတက်မှုကို ရှာသွားတဲ့ ဒီပက ငါထင်ထားတာထက် ပိုပြီး အောင်မြင် ကြီးပွားနေတာ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ နင် စိတ်ချမ်းသာရဲ့ လား၊ နင့်ပရုံးတွေကို လှေခါးလို နင်းပြီး အထက်တက်သွားတဲ့ ဒီပက အခုဆို ငါ့ရဲ့ ရှေ့မှောက် ရောက်နေပြီ၊ တက်သွားတဲ့ ဒီပက ခုဆို ငါ့ရဲ့ ရှေ့မှောက် ရောက်နေပြီ၊ နှင်းမုန်တိုင်းမှာ တောင် ရှယ်ယာဝင်ဦးမလို့ တဲ့ လေ၊ ဟား ဟား ဟား... ဘယ်လောက် ဟာသမြောက်လဲ၊ နင်မျှော်နေတဲ့ ဒီပ ရောက် လာပြီ ခင်း ရဲ့ ၊ နင် ရှိစေချင်တယ်၊ နင်နဲ့ ဆုံစေချင်တယ်၊ ဘာလို့ အကြွေစောရတာ လဲ ခင်းရယ်"

ခြောက်ကပ်အက်ရှသော ရယ်သံ၊ စကားပြောသံတွေအဆုံး မျက်ရ ညှစ်တွေ ပါးပေါ်သို့ အလုံးလိုက် ပြုတ်ကျလာသည်။ ။

ပါးပြင် မေးဖျားလေးကနေ တစ်ဆင့်ချင်း တစ်ပေါက်ချင်း လိမ့်ဆင်း ကြွေကျပြီး ဓာတ်ပုံလေးပေါ် ရောက်သွားတော့ ပြုံးနေသည့် ပန်းခင်းလမ်းမျက်နှာလေးက ရုတ်တရက် မဲ့ကျသွားသယောင်။

ဓာတ်ပုံကို နေရာတကျ ပြန်တင်ပြီး အိပ်ရာထက်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက် တော့ မျက်ရည်တွေက မျက်ဝန်းထောင့်နှစ်ဘက်ကနေ နားထင်စပ် အ

ထိ စီးဆင်းသွားကြပြန်သည်။ ။ မျက်ဝန်းအစုံကို ဖိပိတ် မှီ တ်ချလိုက်တဲ့ အထိ မျက်ရည်တွေက ခမ်းမသွားဘဲ သနားစဖွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုသာ တရေးရေး မြင်ယောင်လာစေ၏။

"မမ...မမ"

"ဘယ်သူလဲ"

"ဟို...ဖြူလေးပါ မမ၊ ထမင်းစားမယ်ဆို အသင့်ဖြစ်ပါပြီ"

"တော်ပြီ ဖြူလေး...ဒီည ထမင်းမစားတော့ဘူး၊ မင်းတို့ လည်း အိပ်ချင်အိပ်တော့၊ မိုးယုတစ်ယောက်ရော"

"တီဇွီကြည့်နေတယ် မမ၊ ခေါ်လိုက်ရမလား"

"နေတော့...မမ အိပ်တော့မှာ "

စကားအဆုံး အခန်းမီးကို မှီ တ်ချပစ်လိုက်သည်။ ။ အိပ်ရာဘေးမှ ဝါကျင်ကျင် မီးရောင်လေးသာ ကျန်ခဲ့တော့၏။

အိပ်တော့မယ်ဆိုပေမယ့် သူမ အိပ်လို့ ပျော်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဒီည...တွေ့စရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိသည် လေ။
